

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Gf.III.30.016/2025/8.

A felperes:

felperes Kft. (felperes székhelye.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

dr. Tomor Attila egyéni ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes Kft. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

dr. Juhász János Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Juhász Péter ügyvéd, ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

Szerződésből eredő követelés

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék 13.G.40.023/2023/17.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes, 13.G.40.023/2023/20.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 381 000 (háromszáznolcvanegyezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A tényállás

[1] A felperes élelmiszer és vegyiárú nagykereskedelemmel foglalkozó gazdasági társaság, elsősorban viszonteladókkal kereskedik, melynek során jelentős nagyságrendű, elektronikus úton történő adásvételt is lebonyolít.

[2] A felperes 2020-ban elhatározta, hogy a már régóta használt ügyviteli szoftver neve ügyviteli rendszer helyett egy másik, a mindennapi működéséhez a nagykereskedelmi tevékenységéhez jobban igazodó és az egyedi igényeit is kielégítő integrált vállalatirányítási rendszert szerez be, amelynek célja a költséghatékony működés biztosítása.

[3] A felperes az igényeinek részletes ismertetése mellett levélben kért tájékoztatást az alperestől, hogy tudna-e számára a céloknak megfelelő rendszert biztosítani. Az alperes válaszában az általa kifejlesztett vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszert ajánlotta.

[4] A felperes érdekeinek megfelelő, önálló részekből álló, de egységesen működő integrált számítógépes rendszer létrehozása érdekében az alperes, de általa kifejlesztett, már rendelkezésre álló vállalatirányítási rendszer neve rendszert ajánlotta, melyet tovább kellett fejleszteni, erre vonatkozóan az alperes 2020. március 23. napján tett ajánlatot.

[5] Több egyeztetés és tárgyalás eredményeként 2021. március 1. napján a felperes, mint előfizető és az alperes, mint szolgáltató között létrejött a „vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszer bérlet egyedi előfizetői szerződés” megjelölésű megállapodás.

[6] A szerződés 1.1. pontja tartalmazza, hogy az alperes létrehozott egy szoftvert, a vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszert, amely az ő szellemi tulajdonát képezi. Az okirat aláírásával a felperes a használati jog rendelkezésre bocsátása ellenében a

szolgáltató részére előfizetői díj fizetését vállalta. A 2.1. pontban rögzítésre került, hogy a felperes a szerződés aláírásával elfogadja a mindenkor hatályos ÁSZF-ben közzétett rendelkezéseket. A szerződést kötő felek elismerték, hogy az ÁSZF a szerződés részévé vált. Ugyancsak a szerződés részévé vált az 1. számú melléklet, amely rögzítette a szoftver azon moduljait, amelyeket a felperes megjelölt és amelyek a peres felek között lévő szerződés tárgyát képezték.

[7] A szerződés 3. pontja részletezi a szolgáltatás tárgyát, amelyek a következők: bevezetés, telepítés, szoftveroktatás, általános szoftverkövetés szolgáltatás. A megállapodás részletesen meghatározta, hogy egy-egy nevesített szolgáltatás körébe mi tartozik.

[8] A szerződés 7. pontja a hatályba lépés napját 2021. március 1. napján határozta meg és részletesen szabályozta a rendes és a rendkívüli felmondás szabályait. Ezek között a 7.9. pont előírja: bármelyik fél felmondása esetén a szolgáltató jogosult az addig elvégzett munka ellenértékére.

[9] Ugyancsak 2021. március 1. napján kötötték meg a felek a „Rendszerfelügyelet szolgáltatás/virtuális szerver bérlet egyedi előfizetői szerződést”, amely szerint a felperes megrendelte és igénybe vette az alperes szolgáltatásait, amelyért rendszeres díjat fizet. A felperes a szerződés aláírásával elfogadta az alperes mindenkor hatályos ÁSZF-ében közzétett rendelkezéseket. A szolgáltatás tartalma a rendszerfelügyelet szolgáltatás, virtuális szerver szolgáltatás (szerver bérlet) és egyedi szoftver követés szolgáltatás. Az alperes biztosította a virtuális szerverhez való hozzáférést, és a felperes rendelkezésére bocsátotta a szoftver működéséhez szükséges specifikációkat.

[10] A 2021. január 1. napjától hatályos alperesi Általános Szerződési Feltétel 9.4. pontja szabályozta a határozatlan időtartamú előfizetői szerződés rendes felmondását, amely szerint a határozatlan időtartamra megkötött, illetve határozatlan időtartamúvá vált előfizetői szerződést mind a szolgáltató, mind az előfizető 30 napos felmondási idővel írásban indoklás nélkül bármikor jogosult felmondani. Az ÁSZF az előfizetői szerződés megszűnése esetére 9.3.1. pontban a következő rendelkezéseket tartalmazza: „Az előfizetői szerződés bármilyen okból történő megszűnése esetén előfizető nem mentesül az előfizetői jogviszonyból a felmondás időpontját megelőzően, illetve azt követően keletkező esetleges tartozásai kiegyenlítésének kötelezettsége alól. Az előfizetői szerződés megszűnéséig, illetve a hűségidő lejártáig felmerülő díjakat előfizető köteles megfizetni.”

[11] A szerződések megkötését követően a felperes a fejlesztés és a próbahasználat során több hibát észlelt, amelynek elhárítása érdekében az alperes intézkedett, ugyanakkor folyamatosan újabb problémák jelentkeztek, illetve felperes új igényeket is támasztott. A felek a fejlesztések folytatására 2022. február 18-án egy további szerződést is kötöttek „Egyedi szoftverfejlesztési szerződés vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszer továbbfejlesztése” megjelöléssel, melynek ugyancsak a részét képezte az alperesi ÁSZF. Az eredeti véghatáridőt 2022. május 2-ig meghosszabbították.

[12] A felperes ügyvezetője 2022. április 7. napján írásban a peres felek között létrejött valamennyi [a)-d) pontokban felsorolt] szerződést felmondta az ÁSZF 9.4.1. pontjára hivatkozással 30 napos felmondási határidővel. A levél tartalmazza, hogy a felmondási idő

elteltével valamennyi szerződés megszűnik. A felperes ügyvezetője rögzítette, hogy az alperes törvényes képviselője a 2021. október 6. napján kelt nyilatkozatában a rendszer éles indulását 2022. január 2. napjával vállalta, amely a fejlesztések késedelme és az azokban felmerülő hibák, hiányosságok miatt folyamatosan halasztásra került egészen 2022. május 2. napjáig. A felperes felmondásában rögzítette továbbá, hogy az alperes által kifejlesztett vállalatirányítási rendszerre vonatkozó fejlesztés körében a felmondás napjáig folyamatosan felmerülő hibák és hiányosságok miatt nem látja biztosítottnak, a rendszer 2022. május 2. napjával történő hibamentes elindítását, amelyhez komoly gazdasági érdeke fűződik.

[13] A szerződés felmondásának időpontjáig a felperes 10 676 021 forint szerverbérleti díjat, továbbá a vállalatirányítási rendszer neve rendszer fejlesztésére 23 441 120 forintot fizetett meg az alperesnek.

A felperes keresete, az alperes érdemi ellenkérelme

[14] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a Ptk. 6:212. § (2) bekezdése alapján 34 114 141 forintot és ennek 2022. április 7. napjától járó késedelmi kamatát, továbbá a perköltséget. Követelését azzal indokolta, hogy a peres felek között a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (2) bekezdés c) és 49. § (1) bekezdése szerint számítógépi programalkotásra vonatkozó felhasználói szerződés jött létre, amellyel a felperesnek az volt a célja, hogy egy olyan integrált informatikai rendszer kerüljön kialakításra, amely a cég működésének összes folyamatát képes összefogni, azaz az irányítási, pénzügyi, műszaki, gazdasági, nagykereskedelmi folyamatokat kezelje egy egységes rendszer. Ugyanakkor azonban az alperes az általa kifejlesztett vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszert nem tudta oly módon tovább fejleszteni, amely alkalmas lett volna a felperes egyedi céljainak elérésére a vállalt határidőig. Nem került átadásra valamennyi funkció, a fejlesztett funkciókban pedig számos probléma merült fel, amelyek miatt 2022. január 2. napjával nem volt lehetőség az éles indulásra, és még 2022. áprilisában is merültek fel olyan hibák, amelyek akadályozták a rendszer felperesi célnak megfelelő működését. Mindezek miatt került sor a szerződés felmondására, amelyre figyelemmel a szerződés megszűnt. Az alperes a felperes által megfizetett összegeket visszafizetni nem volt hajlandó az őt terhelő elszámolási kötelezettség ellenére. A felperes állítása szerint a teljes összeg részére visszajár, mert a rendszert annak hibái miatt nem tudták az alperes által is ismert célra használni, és ez volt a jogviszony megszüntetésének is az oka.

Keresetlevelében az érvényesíteni kívánt jogként az Szt.-n kívül megjelölte még a Ptk. 6:137.§ (szerződésszegés), a Ptk. 6:140. § (elállás, felmondás), a Ptk. 6:142.§ (felelősség szerződésszegéssel okozott károkért), a Ptk. 6:153. § (a kötelezett késedelme), a Ptk. 6:157. § (hibás teljesítés), a Ptk. 6:212. § (megszüntetés a felek megállapodásával) és a Ptk. 6:213. § (megszüntetés egyoldalú jognyilatkozattal) rendelkezéseit is. Ezen jogcímekre hivatkozással kereseti kérelme(ke)t nem terjesztett elő.

[15] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. Védekezése szerint a szerződés a felmondással megszűnt. Arra hivatkozott, hogy a felperes által igényelt újabb és újabb fejlesztések miatt,

amelyek nem képezték a szerződések tárgyát, nem jutottak el a rendszer éles teszteléséig. A felperes kérte az éles indulás határidejének módosítását 2022. április 1. napjára, utóbb azonban a fejlesztéstől és az átadástól teljesen elzárkózott, majd a szerződést az ÁSZF-re hivatkozással felmondta.

Az elsőfokú bíróság ítélete és döntésének indokai

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, egyúttal kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400 000 forint perköltséget, melynek összegét kiegészítő ítélettel, áfával növelve határozott meg.

[17] A bíróság ítélete indokolásában elsődlegesen ismertette a felperes keresetében megjelölt többirányú jogalapi hivatkozásokat. A felperes keresetében a felek közötti szerződéses jogviszony megszűnésének több jogszabályi alapját is megjelölte. A bíróság kiindulópontnak azt a perben nem vitatott tényt tekintette, hogy a megállapodások részévé vált ÁSZF-ben rögzített lehetőséggel élve a felperes 2022. április 7. napján a szerződéseket felmondta, amely a 30 napos felmondási idő leteltével, 2022. május 7. napján kiváltotta a megszűnés joghatását. Felmondással történő szerződés megszüntetés esetén a Ptk. 6:212. § (2) bekezdés elszámolási szabályát hívta fel. Ennek jelen perbeli jogvitára vonatkozó alkalmazása során a bíróság nélkülözhetetlennek tekintette annak megállapítását, hogy a szerződés megszűnésének időpontjában az alperes részéről a szerződés teljesítésére milyen mértékig került sor, az őt terhelő kötelezettségekből mit teljesített és mindezekért a felperes milyen díjat fizetett meg.

[18] A szolgáltatások és ellenszolgáltatások összevetése során vizsgálni kell, hogy van-e olyan pénzbeli szolgáltatás a felperes részéről, amely nem feleltethető meg az alperes teljesítésének. A felperes e körben az alperesi teljesítés hibáira, hiányosságaira hivatkozott, melyeket tételesen sorolt fel keresetlevelében, illetve a 6. sorszám alatti beadványában. A bíróság ezt úgy tekintette, hogy a tényállás az érvényesíteni kívánt jog és a jogi érvelés nem áll összhangban. A felperesi hivatkozások hibás teljesítésként értelmezhetők és nem akként, hogy az alperes szolgáltatása nem áll arányban a felperes által teljesített kifizetéssel. A bíróság ezt anyagi pervezetés útján felpereshez intézett felhívással kívánta kiküszöbölni. A felperesnek ez alapján meg kellett volna jelölnie, hogy az alperessel szemben pontosan milyen jogalapon, mely jogát érvényesíti. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában e ponton kitért a jogcímhez kötöttség, illetve a kérelemhez kötöttség alapvető szabályainak ismertetésére, valamint a Pp. 7. § (1) bekezdés 8. pont értelmező rendelkezésének definíciójára a jogállításra vonatkozóan.

[19] A bíróság a felperesi nyilatkozatokat az anyagi pervezetés ellenére is ellentmondásosnak minősítette a tekintetben, hogy a kereset petitumában a Ptk. 6:212. § (2) bekezdés alapján kérte az alperes marasztalását, ugyanakkor továbbra is hivatkozott hibás teljesítésre, kötelezetti késedelemre. A szerződést megszüntető okiratra vonatkozóan tett

továbbá olyan nyilatkozatot is, hogy az elállásként értelmezendő, így a szolgáltatásokkal teljeskörűen, visszamenőlegesen el kell számolni. E jogállítások ellentmondásossága miatt a bíróság úgy tekintette, nincs abban a helyzetben, hogy a felek közötti szerződés megszűnése miatt a teljesített és nem teljesített szolgáltatások közötti elszámolást elvégezhesse, ezért a kereset elutasította.

[20] Az ítélet jogi indokolásának végén a bíróság még külön kitért arra, hogy a Ptk. szerződési nyilatkozat, illetve jognyilatkozat értelmezési szabályai alkalmazása mellett a bíróság álláspontja szerint a felperes szándéka és akarata arra irányult, hogy az ÁSZF-ben és az egyedi szerződésekben is biztosított felmondási jogával kívánt élni. A perben nem merültek fel olyan adatok, melyek kétséggé tennék ezt az értelmezést és lehetőséget adnának a nyilatkozat akként történő minősítésének, hogy az a szerződéskötéstől történő elállásra vonatkozna.

A felperes fellebbezése és az alperes fellebbezési ellenkérelme

[21] Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és keresetének teljes egészében történő helyt adást, másodlagosan hatályon kívül helyezést és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását.

[22] Álláspontjaként szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben iratellenesen, pontatlanul állapította meg és abból téves jogi következtetést vont le. Sérelmezte továbbá keresete teljes körű elbírálásának elmulasztását.

[23] A perben előadott tényállításait egyértelműnek tekintette arra nézve, hogy az alperes nem teljesítette a szerződést. A jogilag oszthatatlan szolgáltatás nem került átadásra, azt ő nem tudta használatba venni. A hibákra abban az összefüggésben hivatkozott, hogy az alperes valamennyi funkciót nem fejlesztette ki, illetve a kifejlesztett funkciókban számos olyan probléma merült fel, amely a szerződésben előírt határidőn belül történő rendszerindítást nem tette lehetővé. Az alperes a rendszert nem készítette el, nem adta át, egyes elemek kerültek csupán tesztelés céljából átadásra, a hiányosságok a tesztelés során merültek fel. Ezt az alperes ellenkérelmében elismerte. A szolgáltatás oszthatatlansága miatt a részteljesítés elfogadására nem volt köteles, a részéről kifizetett díj ellentételezés nélkül maradt, az alperes a visszterhesség elve alapján azt nem tarthatja magánál.

[24] A továbbiakban kiemelte, a Ptk. 6:212. § (2) bekezdés szerinti szerződés megszűnés esetére vonatkozó elszámolást igényli, erre alapította a követelését. Ismertette a keresetlevél tartalmi elemeire vonatkozó Pp. 170. § (2) bekezdés szabályait, hangsúlyozva, hogy ezeknek keresete mindenben megfelel. Az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a Pp. 342. § (3) bekezdésben megfogalmazott jogcímhez kötöttséget, mert ez jogállításhoz kötöttséget jelent. A továbbiakban ismertette a jogállításhoz kötöttség értelmezésére vonatkozó bírói gyakorlatot, eseti döntéseket. Mindezekből következően az elsőfokú bíróságnak valamennyi keresethez kapcsolódó jogállítást el kellett volna bírálnia.

[25] Emellett a bíróság figyelmen kívül hagyta a Pp. 110. § (3) bekezdésében megfogalmazott tartalom szerinti elbírálás elvét. Ezzel kapcsolatban a Kúria precedensképes határozatára hivatkozott. Álláspontja szerint keresetlevelében az érvényesíteni kívánt jogot tételesen megjelölte, az elsőfokú bíróság a hibás teljesítésre vonatkozó igényét be is azonosította, azonban ennek elbírálását elmulasztotta. Részéről tényállításként pontosan meghatározásra került, hogy a szerződés megszűnésének időpontjában az alperes mely szolgáltatásokat nem teljesített és megjelölte azt az összeget is, amelyet ő megfizetett annak ellenére, hogy a szerződés teljesítése alperes részéről elmaradt.

[26] A vállalatirányítási rendszer nem készült el, nem került átadásra, bevezetésre, és ő nem szerzett felhasználási jogot sem, jöllehet fejlesztési és bérleti díjat egyaránt fizetett. Az így nyújtott ellenszolgáltatás alperesi szolgáltatás nélkül maradt. Hangsúlyozta, pontosan megjelölte, hogy a jogviszony megszűnés időpontjában mely szolgáltatásokat nem teljesített az alperes annak ellenére, hogy ő részéről a díjfizetés megtörtént. A bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, mivel nem fejtette ki álláspontját arról, hogy a Ptk. 6:140. § (3) bekezdésében foglaltakat miért nem alkalmazta. A továbbiakban a Pp. 341. § (1) bekezdését kérte figyelembe venni, mivel az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. A hibás teljesítéssel kapcsolatos jogállítások elbírálásának elmaradása a Pp. említett szabályába ütközik.

[27] Hangsúlyozta, keresetében a felmondás tartalmának megfelelően hivatkozott arra, hogy az alperesi teljesítés mely okokból hiányos. Az időmúlásra tekintettel pedig a szerződés teljesítéséhez fűződő érdeke megszűnt. Az elszámolás körében az általa nyújtott szolgáltatás ellenértékének visszatérítésére igényt tarthat a Ptk. 6:140. § (3) bekezdés szerint. E jogállítást az elsőfokú eljárásban is előadta, ennek ellenére a bíróság e perbe vitt jogról nem döntött.

[28] Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát, az elszámolást mely jogszabályi rendelkezések zárják ki. Ez okból is jogszabályba ütközik a kereset elutasítása. Külön kitért arra, hogy az ítélet indokolásában felhívott eseti döntés, annak eltérő tényállása miatt a jelen perben nem irányadó.

[29] Az elsőfokú bíróság által alkalmazott anyagi pervezetést illetően sérelmezte, hogy az nem tért ki arra, a bíróság értelmezése szerint a kereset tényállítása egy jogszabályi rendelkezést jelöl, azonban ezzel a keresetben a jogszabályhely megjelölés nem vág egybe. A fellebbezésben külön idézett pervezetést félrevezetőnek minősítette, mely nem volt alkalmas arra, hogy a perfelvételi nyilatkozataiban észlelt hiányosságokat pótolja, az ellentmondásokat feloldja. E körben a másodfokú bíróságtól kérte a helyes anyagi pervezetés alkalmazását. Megjegyezte, arra vonatkozóan is volt irányában bírói hiánypótló felhívás, hogy az alperesi teljesítés hibáit, hiányosságait teljeskörűen tárja fel.

[30] A szerződést megszüntető nyilatkozat elsőfokú bírói értelmezését illetően kifogásolta, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyta a felperesi ügyvezető 2022. január 4. napján kelt e-mail üzenetét. Ez alátámasztja, hogy komoly gazdasági érdeke fűződött felperesnek a rendszer mielőbbi éles indításához, melyre a póthatáridő-tűzés ellenére sem került sor. Az e-mailben a szerződéstől történő elállás bejelentése megtörtént. A további e-

mail üzenetváltásból idézve hangsúlyozta, e peradatok az elállásra vonatkozó szándékát támasztják alá.

[31] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Aláhúzta, egy már korábban elkészített vállalatirányítási szoftvert biztosított a felperes részére, mely több modulból tevődik össze, ezek továbbfejlesztése érdekében vásárolta meg a kész szoftvert a felperes. Helytállónak tekintette az ítélet indokolás azon megállapítását, mely szerint a felek közötti jogviszony részévé vált az alperes általános szerződési feltételei, melyet felperes bár megismert és elfogadott, a per során következetesen figyelmen kívül hagyott. Az ÁSZF rendelkezéseire figyelemmel került sor a szerződés felmondására a felperes részéről. Ehhez képest további hat eltérő jogalapot is felsorolt a felperes a keresetéhez kapcsolódó jogállítások között. A per során nem tisztázódott, hogy ezek közül melyikre alapítja a követelését. A tényállás az érvényesíteni kívánt jog és a jogi érvelés ezért nem állt összhangban. Ezzel kapcsolatban a törvényszék helyesen tért ki a Pp. kereseti kérelem, illetve a jogcímhez kötöttséggel kapcsolatos szabályaira. A bíróság ennek kiküszöbölésére irányuló felhívásainak a felperes nem tett eleget, az eljárási, tartalmi hibákat, hiányosságokat a fellebbezésben sem orvosolta. A kereseti jogállítások ellentmondásosságára az elsőfokú ítélet jogi indokolása rávilágított. Az elállás, mint jogalap kapcsán kitért az Szjt. 49. § irányadó szabályaira, melyekből az következik, hogy az elállásra a speciális törvényi feltételek hiánya miatt felperesnek nem volt joga. Fenntartotta álláspontját, hogy felperesi felmondással szűnt meg a szerződés, melyet követően utólag elállásra már nem lehet hivatkozni.

[32] Mindezekon túl a felperes figyelmen kívül hagyta azt, hogy a feleket kötik a hatályos szerződési szabályok. Felperes felmondásnak címezte a jognyilatkozatát, az nem értelmezhető elállásként. Alperes kiemelte, valamennyi szerződésben irányadó az általa alkalmazott általános szerződési feltételek rendszere. Megjegyezte, a felperes is tisztában volt azzal, hogy nem illeti meg visszakövetelési lehetőség, ezért a felmondó levélben sem fogalmazott meg ilyen igényt.

[33] Az ÁSZF 9.3.1. pontjára alapított felmondáshoz kapcsolódóan a bérleti szerződés 7.9. pontja rögzíti, hogy az előfizetői jogviszonyból a felmondás időpontját megelőzően, illetve azt követően keletkező esetleges tartozások kiegyenlítésének kötelezettsége alól felperes nem mentesül, továbbá bármelyik fél felmondása esetén az alperes jogosult az addig elvégzett munka ellenértékére.

[34] Kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése szabályszerű volt, felperes négy bírói felhívás ellenére sem tudott érdemi elbírálásra alkalmas, következetes keresetlevelet előterjeszteni. Ez a fellebbezésben is fennmaradt, a jogalapok közötti ellentét nem feloldott, mindezek folytán a felperes anyagi pervezetést kifogásoló érvelése nem helytálló.

[35] A felperes észrevételében eseti döntések felsorolásával cáfolni kívánta a fellebbezési ellenkérelemben kifejtett alperesi álláspontot. Fenntartotta, hogy kereseti kérelme érdemi elbírálásra alkalmas, erre azonban az elsőfokú bíróság részéről teljeskörűen nem került sor. Emellett továbbra is kétségbe vonta az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének szabályszerűségét.

Az ítéltábla döntésének indokai

[36] A felperes fellebbezése alaptalan.

[37] A jelen peres eljárásra a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) rendelkezései az irányadók. A Pp. 370. §-a egyértelműen meghatározza, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés során milyen körben bírálhatja el az elsőfokú bíróság ítéletét. A felülbírálati jogkör az adott kérdés vizsgálatának és minősítésének joga, amely magában foglalja az elsőfokú bíróság döntésének a megváltoztathatóságát. A Pp. 369. §-a a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének típusait határozza meg és azt is szabályozza, hogy a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható. Alapvető, hogy a fellebbezés okát és annak indokait a félnek egyértelműen meg kell határoznia és ezzel kell kijelölnie a másodfokú bíróságtól kért jogvédelem tárgyát és körét (Pp. 371. §). Mind a fellebbező félnek, mind ellenfelének tisztában kell lennie azzal, hogy milyen okból, az elsőfokú eljárás konkrétan milyen cselekményeit sérelmezve terjesztette elő a fellebbezést, és csak ez jelölheti ki a másodfokú jogvita kereteit, az ilyen tartalmú fellebbezés, illetve ellenkérelem alkalmazkodik a tisztességes eljárás követelményéhez.

[38] A fellebbezés tartalmát illetően az új Pp. rendelkezései szerint továbbra is a fellebbező fél kötelezettsége annak határozott megjelölése, hogy a jogorvoslat során a másodfokú bíróság milyen döntést hozzon, a kifogásolt rendelkezést vagy annak valamely részét mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül [Pp. 371. § b) pont], továbbá azt az anyagi vagy eljárási jogszabálysértést is meg kell jelölnie, amire a fellebbezését alapítja [Pp. 371. § d) pont].

[39] A jelen ügyben a felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és ugyanennek a bíróságnak új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítására irányult.

[40] A Pp. 383. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha az ítélet hatályon kívül helyezésére e törvény szerint nincs szükség – az ügy érdemében dönt.

[41] Az előbbiek azt jelentik, amennyiben a fellebbező fél az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, illetve annak hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmet is előterjeszt, úgy a bíróság csak abban az esetben vizsgálja érdemben a megváltoztatásra irányuló kérelmet, ha a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmet alaptalannak találta.

[42] A felperes a hatályon kívül helyezésre irányuló kérelmének indokát abban jelölte meg, hogy arra abban az esetben van szükség, ha az ítéltábla álláspontja szerint a tényállás teljes feltárásához, illetőleg a helyes jogi következtetés levonásához az elsőfokú eljárás megismétlésére, bizonyítás felvételére van szükség, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen, hiányosan állapította meg, ebből téves

következtetésre jutott, az anyagi pervezetése hiányos és nem megfelelő volt, a perben releváns tényeket nem vizsgálta, bizonyítási és indokolási kötelezettségének nem tett eleget, az elszámolást nem folytatta le.

[43] A Pp. 381. §-a szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívül helyezheti és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasíthatja, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű.

[44] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, mert az nem tartalmazza, hogy az alperes a vállalatirányítási rendszert nem adta a használatába, a szerződést nem teljesítette. A felperes a perben következetesen állította, hogy az alperesi szolgáltatás oszthatatlan volt, ezt az elszámolás körében az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie.

Az elsőfokú tényállás valóban nem tartalmazza az előbbi megállapításokat, azonban ez nem hatott ki az ügy érdemi eldöntésére.

[45] A felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a Pp. 342. § (3) bekezdésében megfogalmazott jogcímhez kötöttséget, mivel álláspontja szerint ez jogállításhoz való kötöttséget jelent. E körben hivatkozott a Pp. miniszeri indoklására, amely szerint „a bíróság a fél magán autonómiáját tiszteletben tartva, nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek nem megfelelő olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállításától, még akkor sem, ha a fél esetlegesen tévedésből jelölte meg a jogát rosszul és az eltérő jogot a perben állította és bizonyított tények egyébként megalapozzák”. A jogállításhoz való kötöttséget a felperes fellebbezésében akként értelmezte, hogy „a bíróság a keresetet – fő szabály szerint – csak azon a jogalapon, anyagi jogszabályon alapulóan bírálhatja el, amelyet a felperes megjelölt”.

[46] Az előbbieken kifejtettek tükrében vizsgálva a felperes keresetét megállapítható, hogy a felperes egy jogcímre történő hivatkozással jelölte meg petitumában az alperes marasztalására irányuló kérelmét. A szerződés megszüntetésére figyelemmel a Ptk. 6:212. § (2) bekezdése szerint az alperessel történő elszámolást kérte a bíróságtól, illetőleg ennek következményeként a perbeli időszakban általa megfizetett díjak teljes mértékű visszafizetését kérte az alperestől. A keresetlevélben érvényesíteni kívánt jogként az Szjtv., illetőleg a Polgári Törvénykönyv egyéb rendelkezéseit is megjelölte. Ezek kapcsán ugyanakkor más jogalapra, jogcímre történő hivatkozással további kereseti kérelmeket kereset-változtatásként nem terjesztett elő. Tény, hogy az elsőfokú bíróság felhívása ellenére sem küszöbölte ki a keresetlevelében a tényállítás, az érvényesíteni kívánt jog és a jogi érvelés közötti ellentmondásokat, ezért az elsőfokú bíróság a hibás teljesítésre, késedelmes teljesítésre, szerzői jogi törvény szerinti elállásra vonatkozó felperesi jogállításokat önálló kereseti kérelemként nem tudta elbírálni. Az elsőfokú bíróság ítélete indoklásában ([29] bekezdés) a felperes tényállításainak az alperes hibás teljesítésére és késedelmére vonatkozó jogi érvelését nem úgy tekintette, hogy az a szerződés megszűnése időpontjában valamely alperesi szolgáltatás nem teljesítésére, illetőleg az elszámolásra vonatkozott, és mivel a

felperes az ellentmondást és következetlenséget az anyagi pervezetés ellenére nem küszöbölte ki, ezért az elsőfokú bíróság nem találta elvégezhetőnek az elszámolást a felek között.

[47] A felperes eljárási szabálysértéseként jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a kereset valamennyi tény- és jogállítását, így elmulasztotta teljeskörűen elbírálni a keresetet. Az ítéltábla nem osztja a felperes álláspontját.

[48] A felperes fellebbezésében azt állította, hogy a keresetlevelében az érvényesíteni kívánt jogot tételesen megjelölte, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a hibás teljesítésre vonatkozó igényt beazonosíthatta volna, azonban e körben elmulasztotta elbírálni a keresetet. A fellebbezés további érvelése azonban ellentmond ennek. Kijelentette ugyanis, hogy meghatározta, az alperes a szerződés megszűnése időpontjában mely szolgáltatásokat nem teljesített és meghatározta azt az összeget, amelyeket a felperes megfizetett annak ellenére, hogy az alperes a szerződést nem teljesítette, használati jogot nem adott át. A felperes a használatért bérleti díjat fizetett, de a vállalatirányítási rendszer nem készült el, nem került átadásra, nem került bevezetésre, így nem szerzett felhasználási jogot. Állítása szerint megjelölte keresetlevelében, hogy az alperes a szerződés megszűnés időpontjában, mely szolgáltatásokat nem teljesített, amelyeket a szerződés alapján teljesíteni kellett volna.

[49] Az ítéltábla álláspontja szerint az előbbiekből megállapítható, hogy a felperes az alperessel szembeni marasztalási igényét alapvetően nem hibás vagy késedelmes teljesítésre alapította, hanem az egyoldalú megszüntetésre figyelemmel a Ptk.-ban szabályozott elszámolást kívánta alátámasztani érvelésével. Az általa állított alperesi hibás, illetve késedelmes teljesítést tehát csak abban a relációban kívánta értékelni, illetve kérte figyelembe venni, hogy ez az elszámolásban fizetési kötelezettséget keletkeztet az alperes terhére. Kétségtelen, hogy a törvényszék e körben nem vizsgálta a felperes jogállításában megjelölt további jogcímeket, mivel a felperes ezekre hivatkozással nem terjesztett elő további kereseti kérelmeket. A törvényszék ezzel kapcsolatos álláspontjával az ítéltábla is egyetért, ugyanis az elsőfokú bíróság – tényállítás-jogállítás összhangba hozására irányuló – felhívása ellenére a felperes más, további jogalapra, jogcímre hivatkozással határozott kereseti kérelme(ke)t eshetőlegesen nem terjesztett elő, így ezzel kapcsolatos további indokolási kötelezettsége nem keletkezett az elsőfokú bíróságnak. Itt kívánja kiemelni az ítéltábla, hogy az anyagi pervezetések nyomán előadott felperesi keresetpontosítások nem hoztak létre látszólagos tárgyi keresethalmazatot [Pp. 173. § (2) bekezdés], a felperes a szerződés egyoldalú megszüntetésére alapított elszámolási igényt kívánt a per során mindvégig érvényesíteni. E jogalapot illetően csak annyiban adott elő kettős hivatkozást, hogy felmondásra és elállásra egyaránt alapozta az elszámolási igényét. E tekintetben azonban az elsőfokú bíróság állást foglalt akként, hogy a szerződést megszüntető felperesi jognyilatkozatot – helyesen – felmondásnak tekintette (elsőfokú ítélet [30]-[33] bekezdések).

[50] A törvényszék a felperes tény- és jogállításait – a jogi érvelés körében előterjesztettek ellenére – nem találta elegendőnek arra, hogy az elszámolást a felek között lefolytassa. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően folytatta le az anyagi pervezetést, ezért fordulhatott elő, hogy nem tudott eleget tenni a törvényszék által szükségesnek tartott tényállítási kötelezettségének.

[51] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen észlelte, hogy a felperes keresetlevelében tényállításai nem állnak összhangban a jogállásaival, illetőleg a jogi érvelésével és erre figyelemmel hívta fel hiánypótlásra, illetőleg a kereset pontosítására a felperest (13. számú jegyzőkönyv 2. oldal 4. bekezdés). E körben az ítéltábla nem talált mulasztást az elsőfokú bíróság részéről és nem látta szükségesnek a további anyagi pervezetést sem a másodfokú eljárásban.

[52] Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla nem látta indokoltnak az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését.

[53] A felperes az ítéltáblától gyakorolni kért érdemi felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (1) bekezdését és a (3) bekezdés valamennyi alpontját megjelölte. Továbbra is arra hivatkozott, hogy az alperes hibás és késedelmes teljesítésére figyelemmel élt szerződés megszüntetési jogával, melyet az alpereshez intézett nyilatkozatában ugyan felmondásnak jelölt meg, azonban a levél tartalmát, illetőleg az egyéb felek közötti írásbeli kapcsolattartást is figyelembe véve, valójában elállt a szerződéstől és erre figyelemmel szükséges a felek között a már teljesített szolgáltatások elszámolása. Kiemelte, hogy az alperes szolgáltatása oszthatatlan volt, az elállás folytán semmilyen alperesi szolgáltatáshoz nem jutott hozzá, ezért az alperes köteles az általa eddig fizetett díjak visszatérítésére. Hivatkozott arra, hogy az alperes az előbbi állításokat maga is elismerte, nem vitatta, hogy a szerződésben megjelölt szoftvert nem tudta biztosítani a számára.

[54] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással és az abból levont jogi következtetésekkel nagyobb részben – az elszámolás lefolytatásának akadályát kivéve – egyetért. A peres felek között 2021. március 1-én létrejött két, egyedi előfizetési szerződés egyrészt a vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszer bérletére, valamint rendszerfelügyeleti szolgáltatásra, illetőleg virtuális szerverbérletre irányult. Ezen túlmenően a felek 2022. február 18-án egyedi szoftverfejlesztési szerződést is kötöttek. Mindhárom szerződés részét képezte az a megállapítás, hogy az adott szerződés a mindenkor hatályos ÁSZF-fel együtt érvényes.

[55] A szerződéseket a felperes a 2022. április 7-én kelt levelében (9. sorszámu beadvány A/5. számú melléklet) az ÁSZF 9.4.1. pontja alapján 30 napos felmondási idővel felmondta. A felperes arra hivatkozott, hogy az előbbi jognyilatkozatát a per összes adatával összhangban kell értelmezni, azaz valójában nem felmondta a szerződéseket, hanem elállt azoktól és ennek a Ptk.-ban megjelölt jogkövetkezményeit kérte alkalmazni. A felperes ezen álláspontjával az ítéltábla nem ért egyet.

[56] A felperesnek elvileg többféle lehetősége volt a szerződés megszüntetésére: így a keresetlevelében megjelöltek szerint a szerzői jogi törvény rendelkezéseire figyelemmel – az egyéb törvényes feltételek fennállása esetén – a szerződéstől elállhatott volna, illetve az alperes késedelmes és/vagy hibás teljesítésére – érdekmúlásra – hivatkozással szintén gyakorolhatott volna elállási jogot. Többféle jogi megoldással élhetett volna tehát, amennyiben az alperes szolgáltatásával nem volt elégedett. A felperes ezzel szemben az alperessel kötött szerződésekben rögzített azon lehetőséget választotta, hogy a megállapodásokat rendes felmondás útján szüntette meg, konkrétan hivatkozva az ÁSZF erre vonatkozó rendelkezésére. Az ÁSZF 9.4.1. pontja értelmében a határozatlan időtartamra

megkötött, illetőleg határozatlan időtartamúvá vált előfizetői szerződést mind a szolgáltató, mind az előfizető 30 napos felmondási idővel, írásban, indokolás nélkül bármikor jogosult felmondani. Az előbbi ÁSZF rendelkezés tehát bármely szerződő fél számára biztosította a (határozatlan időtartamú) előfizetői szerződések indokolás nélküli, 30 napra történő felmondását.

[57] A felperes felmondó levelében ugyanakkor – annak ellenére, hogy az előbbiek szerint erre nem volt köteles – megjelölte az indokait is, amelyekre figyelemmel a szerződést felmondta. Kétségtelen, hogy e körben megjelölte, az alperes szolgáltatásával miért nem volt elégedett, álláspontja szerint milyen hibákat vétett az alperes a szerződés teljesítése kapcsán. Ez azonban nem változtatja meg azt az okirati bizonyítékkal alátámasztott tényt, hogy a szerződés rendes – és nem szerződésszegésre alapított – felmondással került megszüntetésre.

[58] Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a Ptk. 6:213. § (1) bekezdése, illetőleg a 6:212. § (2) bekezdése szabályozza a szerződés egyoldalú jognyilatkozattal történő megszüntetését, illetőleg ennek joghatását.

[59] A Ptk. 6:213. § (1) bekezdése értelmében, aki jogszabálynál vagy a szerződésnél fogva felmondásra vagy elállásra jogosult, a másik félhez intézett jognyilatkozattal szüntetheti meg a szerződést. A szerződés felmondása esetén a szerződés megszüntetésének, elállás esetén a szerződés felbontásának a szabályait kell alkalmazni azzal, hogy az elállásra a fél akkor jogosult, ha az általa kapott szolgáltatás egyidejű visszaadását felajánlja.

[60] A felperes az alperessel kötött szerződés – melynek megállapodásuk alapján a részét képezte az alperes ÁSZF-e – szabályozásának megfelelően egyoldalú jognyilatkozattal felmondta a felek közötti előfizetői szerződéseket. A jogkövetkezményt a Ptk. 6:212. § (2) bekezdése akként szabályozza, hogy a szerződés megszüntetése esetén a felek további szolgáltatásokkal nem tartoznak és kötelesek egymással a megszűnés előtt már teljesített szolgáltatásokkal elszámolni.

[61] A felperes a keresetlevelében és a per során az alperes ezen, a Ptk.-ban szabályozott elszámolási kötelezettségére hivatkozott, és ennek kapcsán a szerződés fennállása alatt általa teljesített valamennyi pénzbeli szolgáltatás visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. Ennek indokát abban jelölte meg, hogy az alperes szolgáltatása oszthatatlan volt, így a szerződés megszüntetésével ténylegesen nem jutott a birtokába, használatába a fejleszteni kívánt szoftver, ezért az általa teljesített pénzbeli szolgáltatások ellenszolgáltatás nélkül maradnának. További indokként jelölte meg az alperes hibás, valamint késedelmes teljesítését is, melyek azonban az alábbiakban kifejtettekre figyelemmel nem relevánsak az elszámolás kapcsán.

[62] Az alperes a per során arra hivatkozott, hogy a felek a szerződés rendes felmondása esetén alkalmazandó jogkövetkezményeket a Ptk. diszpozitív szabályától eltérően szabályozták, melyre a Ptk. 6:59. § (1) és (2) bekezdésben deklarált szerződési szabadságra tekintettel lehetőségük volt.

[63] Az ÁSZF 9.3.1. pontja értelmében az előfizetői szerződés *bármilyen okból történő megszüntetése esetén* az előfizető nem mentesül az előfizetői jogviszonyból a felmondás időpontját megelőzően, illetőleg azt követően keletkező esetleges tartozásai kiegyenlítésének kötelezettsége alól. Az előfizetői szerződés megszűnéséig, illetve a hűségidő lejártáig felmerült díjakat az előfizető köteles megfizetni. Emellett a vállalatirányítási rendszer neve vállalatirányítási rendszerbérletre vonatkozó egyedi előfizetői szerződés (keresetlevél F/3. számú melléklet) 7.9. pontja az egyedileg is rögzíti, bármelyik fél felmondása esetén a szolgáltató jogosult az addig elvégzett munka ellenértékére.

[64] Az előbbiekből az következik, hogy – a törvényszék álláspontjától eltérően – le lehet folytatni a felek közötti elszámolást az előfizetői szerződés, illetőleg az ÁSZF előzőekben ismertetett rendelkezései alapján, tekintve, hogy a szerződés fennállásának időtartama alatt felperes által teljesített pénzszolgáltatásokra a felmondás esetén az alperes továbbra is jogosult, annak visszafizetésére nem köteles.

[65] Kétségtelen, hogy az alperes szolgáltatása oszthatatlan volt. Ez azt jelenti, hogy a felperes az általa szerződéssel elérni kívánt szoftverhez csak az alperes szerződéses kötelezettségének teljes mértékű teljesítése esetén juthatott volna hozzá. Ugyanakkor fennállt az ÁSZF-ben, illetőleg szerződésben rögzített joga a felperesnek, hogy a szerződés határozatlan idejűvé válását követően bármikor, 30 napos határidővel, indokolás nélkül felmondással megszüntesse a jogviszonyt. Emellett azt is meghatározták az egyik szerződésben, illetőleg az ÁSZF-ben, hogy az alperes ilyenkor is jogosult az addig már nyújtott szolgáltatások díjára – annak ellenére, hogy az oszthatatlan szolgáltatásra figyelemmel a felperes nem jutott hozzá a szolgáltatáshoz (szoftverhez). Ez a szabályozás nyilvánvalóan az alperes érdekét szolgálta annyiban, hogy biztosítékot nyújtott számára arra az esetre, hogy ha jelentősebb munka-befektetés történt részéről, másfelől a felperes számára is jelentetett előnyt, mivel saját döntése alapján, ok és indokolás nélkül szüntethette meg bármikor a szerződést. Ennek szerződésben kikötött költségviselési következményét azonban viselnie kell.

[66] A felek szerződéskötési szabadságához tartozik a Ptk. rendelkezésétől eltérő szabályozás lehetősége a megállapodásukban, ennek kockázatát mindkét félnek fel kellett mérnie. A szerződés aláírásával a felperes tudomásul vette a szerződés, illetőleg az ÁSZF rendelkezéseit, melyek a Ptk. 6:112. § (2) bekezdés diszpozitív főszabályától egyedi eltérést rögzítettek az ilyen szerződés-megszűnési esetre. Nevezetesen a megszűnés időpontjáig kifizetett díjak megilletik az alperest, melyet egyedi megállapodáson alapuló egyfajta „költségterítési átalányként” lehet értelmezni. Az addig elvégzett alperesi tevékenység, illetve nyújtott szolgáltatások ellenértéke ezáltal térül meg, egyedi tételes felmérés ezért nem szükséges és nem is lehetséges e tekintetben. Az elszámolás a szerződési szabályok szerint ilyen módon megvalósult. Utólag a felperes hibás, késedelmes teljesítésre hivatkozással, illetőleg az Szjt.-ben szabályozott elállásra alapítva további igényeket az alperessel szemben már nem érvényesíthet.

[67] Összefoglalva, a felperes Ptk. 6:212. § (2) bekezdésére hivatkozással előterjesztett kereseti kérelme megalapozatlan, mivel a felek szerződésükben, illetőleg az alperes ÁSZF-jében egyedileg szabályozták a szerződés megszüntetése esetére irányadó elszámolást, mely a perbeli esetben a felek között megtörtént, ilyen alapon követelést már egyik fél sem érvényesíthet utólagosan.

[68] Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Ptk. 383. § (2) bekezdése szerint – részben eltérő indokolással – helybenhagyta.

[69] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a jogi képviselővel eljáró, írásbeli ellenkérelmet előterjesztő alperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére, melynek összegét az ügyvédi munkadíj felszámítás alapulvételével még a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel a fellebbezés benyújtásának időpontjára.

[70] Az ítéltábla szükségesnek találta az alperesi költségfelszámítás kapcsán az IM rendelet 2. § (2) bekezdés mérséklési szabályának alkalmazását, mely nem érintette a csatolt megbízási szerződés 4. pontjában kikötött 30 000 forint + áfa egység-óradíj mértékét. A költségfelszámítási nyomtatványon feltüntetett időráfordítások közül azonban az 1. pontban, „érkezett iratok átnézése” kapcsán legfeljebb 2 óra időráfordítás, míg a 2. pontban feltüntetett „megbeszélés az ügyféllel, kapcsolódó iratok szerkesztése” munka ráfordítási megjelölés mellett legfeljebb 1 óra időráfordítás fogadható el a felszámítani kíván 3-3 munkaórához képest. Az ítéltábla a 11 oldalas fellebbezési ellenkérelem kapcsán, mely több esetben ismétléseket tartalmaz, illetve az elsőfokú ítéletből idézeteket közöl, reálisnak az 5 munkaóra ráfordítást tekinti, ellentétben a költségfelszámítási nyomtatvány 4. pontjában feltüntetett 10 órához képest. Mindez együttesen 10 óra időráfordítás felszámítását teszi megalapozottá a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséhez kapcsolódóan, mely 300 000 forint + áfa (bruttó 381 000 forint) munkadíjat jelent. Ez az összeg áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Szeged, 2025. május 15.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Dobler László s.k.

előadó bíró

Dr. Tolna András s.k.

táblabíró